

JOSEFINE OTTESÉN

REGNBUESTENEN

KRABAT

JOSEFINE OTTESEN

REGNBUESTENEN

KAPITEL 1

Stumme Leela

*... thi når farvernes strålende bue
danner bro fra Himmel til Jord,
så bringer regnen og solen
grøde til alt, der gror.*

*Syng, usynlige sjæle,
mens Livsdansens kraft vokser frem,
for da tændes Stenens hjerte,
og vi lyser alle som den.*

Leela strøg det mørke hår væk fra panden og rettede ryggen. Endelig var hun færdig med at skrive Helligsangens mange vers af. Hun havde nået det inden solnedgang, som Tinka havde bedt om.

Skrivearket lyste hvidt i den tiltagende skumring, og hun overvejede, om hun skulle tænde olielampen. Af gammel vane kiggede hun hen mod ildstedet, men tog sig i det. Det var ikke nødvendigt at tænde op.

Foråret havde været usædvanlig varmt, og ligesom de to foregående år var regnen udeblevet. I det samme hørte hun Tinkas energiske skridt i gruset udenfor.

”Er du færdig?” spurgte hendes lærer forpustet. ”Godt. Det er ærligt talt lidt sent, Durri finder ud af, at de nye sangere ikke kan teksten godt nok. De skal trods alt synge den i morgen til Pagt festen.”

Leela rakte pergamentarkene til den gråhårede kvinde. Det var for mørkt inden døre, så hun tog afskrifterne med udenfor. Leela fulgte med.

Aftenluften dirrede stadig af varme, og Leela mærkede, hvor tørstig hun var. Forsigtigt vædede hun læberne med tungen. Bare hun kunne tage noget at drikke, men hun havde fået en lille kop vand til sin aftensmad, og de skulle spare.

En kølig brise fra havet fik hende til at se op mod solnedgangshimlen. Var vinden tegn på regn? Nej, himlen var fuldstændig skyfri. Hun vendte sig mod Tinka, der ivrigt studerede hendes arbejde i dagens sidste bløde lys.

”Du skriver virkelig smukt, Leela,” sagde hun anerkendende. ”Vil du ikke med op og aflevere afskriften til Mestersangeren. Jeg synes næsten, Durri skal have lov at sige tak til dig personligt. Det er utroligt, at du har nået at skrive hele Helligsangen af på så kort tid.”

Leela rystede på hovedet, men Tinka ventede slet ikke på svar. Hun trak pigen med sig op ad det stejle terræn til husene omkring Helligcirklen.

Koret var ved at øve sig, og lyden af de klingende stemmer gjorde Leela helt stiv indeni. Så længe hun kunne huske, havde lyden af sang og musik gjort hende bange. Hun vidste ikke hvorfor, men det var,

som om tonerne pressede sig ind på hende og forhindrede hende i at trække vejret. Hun kunne ikke gå nærmere, hun vidste det.

Tinka stirrede irriteret på hende. ”Hold nu op med at opføre dig så sært, Leela, der er ikke noget at være bange for.”

I det samme kom en gruppe unge mennesker forbi. Hun hørte deres latter og hvisken.

”Se stumme Leela, nu får hun et anfald igen!”

Med en hurtig bevægelse rev hun sig løs fra Tinka og løb tilbage mod Skriverhuset, hvor hun kunne være i fred.

Tinka råbte efter hende, men hun lod, som om hun ikke hørte det. Tinka ville hurtigt glemme hende igen; hun havde nok at gøre med at forberede danserne til morgendagens fest.

Leela løb om bag huset og satte sig på muren, der omkransede Helligområdet.

Den hånlige latter sved stadig i hende, og hun bed sig selv hårdt i hånden, for at den udvendige smerte skulle overdøve den indvendige. Som så mange gange før længtes hun efter at være som de andre unge mennesker på Helligområdet, men sådan var hun altså ikke, tværtimod! Hun knyttede begge hænder og slog knoerne hårdt ned i muren. Hvorfor kunne hun ikke tale, hvorfor var hun så mærkelig? Var hun virkelig skør?

Leela gjorde, som hun plejede, når tankerne fyldte for meget: Hun trak sig ind bag en usynlig skal, der lagde sig som et tåget tæppe over fornemmelsen af smerte og ensomhed. Når hun var inde bag den, kunne ingen nå hende. Andre mennesker blev blege, ubetydelige skygger, og deres ord blev ligegyldige. Langsomt mærkede hun, hvordan de ubehagelige tanker blev kvalt og erstattet af en træt tyngde. Hun

havde lyst til bare at sove og aldrig mere vågne. Selv om hun havde prøvet det mange gange før, blev hun alligevel altid forskrækket, når den dødlignende træthed voksede frem i hende. Hun skyndte sig at springe ned fra stenmuren og tvang sig selv til at stampe og svinge med armene.

Mens hun havde været fortabt i sin egen tankeverden, var natten faldet på. Fuldmånen hang lavt over havet og kastede et blegt lys over Festpladsen og havnebyen Thurba, der lå på bjergsiden ned mod havet. I månelyst kunne man ikke se, hvor gult og vissent alting var. Hun huskede, hvor grøn øen plejede at være, dengang der stadig var masser af vand. Nu var hækken af bjergklokkebuske, der ellers på denne årstid løb som et regnbuefarvet bånd rundt om hele Helligområdet, visse, og knopperne var indtørrede. Hun strøg forsigtigt hen over de tørstige buske og mærkede, hvordan de brune knopper faldt ned i hendes hånd. Det føltes et øjeblik, som om de skælvede mellem hendes fingre, som om de bønfuldt hende om hjælp, og i et kort glimt syntes hun, hun hørte buske og træer kalde. Hun så sig forvirret omkring, det måtte være noget, hun bildte sig ind!

Forskrækket skyndte hun sig ind i huset. Det gjaldt om at lave noget andet, så de mærkelige tanker ikke voksede, og selv om det stadig var varmt, begyndte hun at tænde op på ildstedet.

En banken rev hende ud af sin fordybelse. Døren gik op, og Tai, Mestersangerens søn, kom ind. Han så forbløffet på hende.

”Hvorfor i alverden tænder du op?” spurgte han. ”Det er da kvælende varmt udenfor.”

Leela slog blikket ned og tørrede de sodede hænder af i sin okkergule kjortel.

Tai, der var lidt højere end hende og et par år ældre, lo venskabeligt.

”Tinka sagde, jeg skulle gå ned og bringe dig den gode nyhed!”

Han satte sig ved siden af hende ved ildstedet og kastede et par spåner på ilden. Flammerne blussede op, mens han fortsatte: ”Far var meget glad for, at du havde skrevet teksterne så smukt og hurtigt af. Han har inviteret dig til at stå sammen med Mestrene i morgen til Pagt festen.”

Leela så skræmt på ham.

”Lad nu være med at være så bange hele tiden, Leela. Det er en stor ære at få lov til at stå på tribunen.”

Hun rejste sig hurtigt, men han talte bare videre. ”Deroppefra kan du se danserne og høre musikken meget bedre end oppe fra porten, hvor de andre unger står.”

Leela begyndte at gå rundt i rummet. Hun ville ønske, hun kunne forklare Tai, at hun ikke kunne gøre, som Mestersangeren bad om, men hun vidste, det var umuligt. Ordene kværnede rundt i hendes hoved, de kunne bare ikke komme ud. Tai lagde en hånd på hendes arm.

”Tag det nu roligt, Leela, du skal nok klare det.”

Hans berøring gjorde hende urolig, og hun flyttede sig hurtigt. Tai trak opgivende på skuldrene.

”Du er i hvert fald nødt til at gå med. Man overhører ikke Mestersangerens invitation.”

Leela så ikke op, da han gik ud, men da døren havde lukket sig, sank hun ned på knæ og fortsatte mekanisk med at lægge spåner på ilden. Tai ville hende det godt, det vidste hun. Han troede ikke, hun var tosset, og han ville gerne hjælpe. Men hun blev helt tom indeni, når han kom for tæt på. Hun bed sin underlæbe til blods i forsøget på at overhøre sine egne tanker.

Den næste morgen turde hun ikke sætte sig imod, da Tinka insisterede på, at hun skulle tage en hvid festkjortel på.

”Og du stikker ikke af! Du opfører dig ordentligt, jeg vil ikke have skam af dig. Det er svært nok at skulle forsvare dig over for alle de fjollede rygter om din forstand!”

Tinka tog et fast greb i hendes hånd og trak hende med hen foran den store port, der førte fra Helligområdet ned til Festpladsen. Danserne, musikerne og sangerne stod der allerede. De gav plads for Tinka, der sammen med Mester Hrado og øens øverste, Mestersangeren Durri, udgjorde Libans Mesterråd.

Leela brød sig ikke om at være mellem mange mennesker. Hun følte det, som om de sugede al luft til sig, og der ikke var nogen ilt tilbage til hende. Stemmerne surrede som en sværm af fluer. Hun blev overvældet af alle de ord, folk sagde til hinanden, men lige så meget af alt det, de ikke sagde. Alle disse usagte ord klæbede sig til hende som en tung dyne, hun ikke kunne ryste af sig.

Leela sørgede for at holde øjnene ved jorden, kun en enkelt gang kiggede hun op, da hun syntes, hun hørte nogen kalde. Hun troede, det var Tai, men han var slet ikke dukket op endnu. Hendes blik strejfede hastigt de store kameliatræer, der stod på begge sider af porten. De plejede at være som lyserøde skyer af blomster, men nu lå knopperne som visne larver på jorden på grund af tørken.

De mange springvand var måske det, hun savnede mest. Den lette, rislende lyd af vand og de små regnbuers dansen i sollyset havde været så smuk.

”Hvor bliver Durri af?” sagde Tinka irriteret. ”Vi kan ikke gøre noget, før han kommer. Og hvor er Tai?”

Hun vendte sig om mod Leela. ”Nå, glæder du dig ikke til at komme så tæt på ritualerne?” Hun gav Leelas hånd et ekstra klem. ”Det er da meget bedre end at stå oppe ved porten, som du har gjort de andre år.”

En let gysen ilnede igennem hende, men heldigvis opdagede Tinka det ikke. Leela havde aldrig overværet de halvårlige Pagtfester, hun havde altid gemt sig, men det var der ingen, der vidste. Tinkas bemærkning om, at hun skulle med op på tribunen, fik igen tankerne til at køre rundt i hendes hoved. Det var ikke muligt at slippe væk, men hvordan skulle hun klare at stå så tæt på musikken, sangerne og danserne? Bare tanken gjorde, at den usynlige mur begyndte at lukke sig omkring hende, og hun lagde knap nok mærke til det, da Tai endelig dukkede op sammen med sin far, Mestersangeren Durri.

KAPITEL 2

De gyldne stemmer

Leela lod sig sløvt trække med, da portene svingede op, og de dybe træblæsere satte i. Snart stod hun på tribunen, der langsomt blev mere og mere fyldt, og hendes åndedræt blev hurtigere. Hun havde svært ved at få luft.

Tinka, Tai og Leela blev skubbet længere og længere over mod kanten af platformen, hvor klippen faldt flere hundrede meter ned mod havet. Leela prøvede at lade være med at se ned. Det lodrette fald mod de frådende bølger syntes at suge hende til sig, og hun var pludselig glad for, at Tinka holdt hendes hånd så hårdt.

Hun vidste, at hun burde se sig omkring. For alle andre ville det være en stor ære at få lov til at stå på tribunen sammen med de ansvarlige fra Hellighusene, men hun turde knap nok løfte blikket.

Foran forhøjningen, hvor hun stod, var Festpladsen fyldt op med folk fra hele øen klædt i alle regnbuens farver. Dem, der var klædt i lilla tøj, stod tættest på tribunen, derefter kom dem i blå, grønt, gult og orange, og bagest stod dem i rødt. I et forsøg på at glemme de mange mennesker forsøgte hun at huske ordene i de gamle tekster, som hun

arbejdede med at skrive af, og hun bemærkede knap nok, at Tinka slap hendes hånd, da Mestersangeren trådte frem. Alle tav forventningsfuldt, da han løftede den hellige Regnbuesten op foran sig. Den grålige, knytnævestore sten var fastgjort til en kraftig guldkæde om hans hals. De to andre mestre, Tinka og Hrado, knælede foran stenen. Derefter stillede de sig igen på deres pladser lige bag ved Mestersangeren.

Leela ventede ængsteligt på musikken og sangerne. Hun holdt vejret og ønskede, at hun turde stikke fingrene i ørene, men blev så klar over, at Mestersangeren først skulle dømme i en sag mellem nogle bønder fra en af dalene.

Den ene bonde anklagede den anden for at have åbnet vandingskanalen om natten og dermed fået vand, som han ikke havde ret til. Den anden bonde forsvarede sig med, at han dagen forinden ikke havde fået det vand, han skulle have haft, fordi han ikke havde været hjemme. Anklageren, der blev støttet af en del andre bønder, der lå på samme vandingslinje, sagde, at det var klart, han ikke havde fået vand, han havde jo tilbragt flere dage i Thurba på druk. Slusen var slet ikke blevet passet! Den anklagede hvædede irriteret, at det var hans egen sag, men det fik flere af hans naboer til at råbe op. Netop fordi han var Øverste Slusevogter, var det ikke hans egen sag, at han ikke passede slusen! Der var så lidt vand tilbage, at alle var afhængige af, at slusen til hovedkanalen blev åbnet og lukket ifølge aftalerne, for at de sidste afgrøder ikke skulle visne.

Leela var optaget af, hvad der blev sagt, og spekulerede på, hvad Mestersangeren ville gøre. I sit arbejde for Tinka skrev hun jævnligt love og forordninger ned, og hun forsøgte at huske, hvilken straf man kunne få, hvis man ikke overholdt vandaftalerne.

En stor, rolig bonde bad om ordet, og Durri opfordrede ham til at tale.

”Mestersangeren ved lige så godt som alle os andre, at der næsten ikke er mere vand i Kildesøen. Vi har ikke fået regn i to år, og i årene inden faldt der meget mindre regn, end der plejer. Vi er afhængige af hver eneste dråbe vand, og vi må kunne stole fuldstændig på vores Slusevogtere. Dingis opførsel kan ikke undskyldes. Jeg mener, han skal dømmes til Dødsklippen!”

Et øjeblik var der helt stille. Leela vidste, at det var mange, mange år siden, nogen sidst var blevet dømt til at springe ud fra den stejle klippe, der afgrænsede Festpladsen mod havet. Ingen nulevende havde overværet det. Mestersangeren stod et øjeblik og så urolig ud, før han sagde: ”Det er hårde ord!”

Dingis angst ramte Leela som et stød i mellemgulvet. Hun hev gispende efter vejret og hørte dårligt, hvad den uheldige bonde sagde: ”Høje Mestersanger, mine naboer forfølger mig. Det er ikke kun for denne ene lille fejltagelse! De hader mig, fordi jeg har vand, og de ikke har!”

”Hvordan kan du have mere vand end dine naboer?” spurgte Durri strengt.

Dingi svarede ikke, men hulkede ulykkeligt.

Bonden, der havde talt før, bad igen om ordet.

”Højtærede Mestersanger, siden Dingi selv bringer det frem, er sagen den, at han har bygget sit eget lille bassin, hvor han gemmer vand. Han bruger ikke vandet, fordi han ikke længere dyrker ret meget af sin jord, men nøjes med at holde geder. Han har oven i købet haft den frækhed at tilbyde nogle af sine naboer længere nede ad vandledningen, at de

kan købe ekstra vand af ham, naturligvis til en høj pris. Da jorden ikke længere bliver dyrket, bør sluseporten til hans jord i følge reglerne mures til, men Dingi har familie, der er ærlige og flittige mennesker, og vi ønsker ikke at skade dem. Det er derfor, vi kun har rejst sag imod ham for misligholdelse af hans pligt som Slusevogter.”

”Men hvorfor anmode om øens allerstrengeste straf for den stakkels mand?” spurgte Durri højt.

Uroen blandt de mange mennesker gjorde Leela svimmel, og hun måtte støtte sig til Tinka, der tilsyneladende ikke lagde mærke til hende.

Bonden, der havde foreslået straffen, så direkte på Durri og sagde: ”Fordi vi ønsker at gøre det klart for alle, hvor alvorlig situationen er. I de sidste to år har du, Mestersanger, som sædvanlig sunget Helligsangen, men alligevel har vi ikke fået regn. Måske kan din sang ikke høres i Den Skjulte Dal hos Sealaernes Aiko, og så kan Det Sky Folk i dalen ikke bringe sangen videre til Øens Vogter. Hvordan skal vi så få regn? Alle afgrøderne vil visne. Vores dejlige ø, Liban, vil da hverken have noget at sælge eller noget at leve af.”

Leela følte sig overvældet af den vrede, der strålede ud fra Durri, mens han lyttede til bondens anklager. Den bredte sig som svirpende jernringe, og hun snappede efter vejret i forsøg på at undgå at blive fanget ind i hans raseri. Hun prøvede at tælle tiden mellem bølgenes slag mod den stejle klippekyst og endte til sidst med at presse neglene hårdt ind i låret, men intet af det hjalp. Det var, som om hun blev kvalt i hans vrede.

”Som Mestersanger er jeg den første til at beklage den udeblevne regn, men jeg er sikker på, at den tid, der ligger foran os, vil få regnen til igen at falde og fylde Kildesøen op.” Hans stemme var hård. ”Snart vil

regnbuen atter lyse over øen som tegn på at Øens Vogter velsigner os.”

Efter en kort pause, hvor han kiggede ud over den forsamlede menneskemængde som for at se, om nogen ville sige ham imod, fortsatte han: ”Min dom over Dingi er, at han bortvises fra Liban i tre år.”

Det var endelig lykkedes Leela at få bygget den usynlige mur op omkring sig og dermed lægge afstand til Durris vrede. Nu virkede Mestersangeren skyggeagtig og uvirkelig, og sløvt iagttog hun hans forberedelser til at synge Helligsangen. Hun vidste, at hendes blik var tomt, og at andre ville mene, at hun var skør. Men hun var ligeglad, bare hun slap for at mærke Durris kvælende raseri.

Nu løftede han igen Regnbuestenen frem foran sig. Derefter holdt han den op mod himlen og faldt til sidst på knæ med armene strakt op over hovedet. Et øjeblik sænkede han sit ansigt ned mod jorden, før han igen løftede stenen og begyndte at synge på den særlige måde, der hørte til Helligsangen. Samtidig begyndte Tinka og danserne de langsomme, bølgende bevægelser i Regnbuedansen, og Hrado satte orkestret og koret ind.

Helligsangen lød anderledes end al anden sang. Selv om Leela havde lukket sig inde, trængte lyden af stemmerne sig på. De var bløde og skarpe på samme tid. De enkelte toner mødte hinanden som farvede strømme af lyd, og hvert møde skabte nye nuancer. Klangen fra de mange stemmer og instrumenterne blev sendt tilbage fra klippevæggene, og Leela stak fingrene dybt ind i ørerne, hun kunne ikke lade være. Alligevel skar tonerne sig vej ind til hende, og hun fik en fornemmelse af, at hun forsvandt ud af sin krop til et fremmed og farligt sted. Lyden bølgede omkring hende og omgav hende som et frådende hav. Hun forsøgte at fastholde fornemmelsen af den grå mur, men det var umuligt.

Pludselig hørte hun nogle meget smukke og anderledes stemmer bag sig. Det var, som om de mange toner omkring hende faldt til ro og blev samlet i en blid, gylden strøm. Hun tog fingrene ud af ørerne og vendte sig om for at se, hvem der sang, men der stod ikke nogen bag hende. Stemmerne blev højere. De sang på samme måde som koret, men meget smukkere. Hvad var det for stemmer, kunne de andre ikke høre dem? Hun så sig forskræmt omkring. Det virkede, som om de andre blot lyttede til koret og orkestret og Durri.

De fremmede stemmer blev endnu tydeligere, det var, som om de sang direkte til hende: ”Giv os plads, lad os komme ind til dig, giv os plads, lad os komme ind til dig.”

Hun rystede over hele kroppen, hun måtte væk. Netop som hun nåede trappen bagest på tribunen, var der nogen, der tog fat i hendes arm. Hun kiggede skrækslagen op og så, at det var Tai, der havde indhentet hende. Han betragtede hende bekymret, men hun sled sig løs og snublede nærmest ned ad trappen. Hurtigt kom hun på benene igen og løb, alt hvad hun kunne, op imod den åbne port ind til Helligområdet.

Porten var spærret af børn, der ville se Pagtfestens ritualer, men Leela sansede ikke andet end at komme væk og borede sig desperat tværs igennem gruppen, der modvilligt veg til side og råbte efter hende.

Hun hørte det knap nok. De fremmede stemmer var blevet højere og højere, og et kort øjeblik nåede hun at tænke: Nu er jeg blevet sindssyg!

Det føltes, som om hendes hjerte skulle sprænges, og hun snurrede rundt om sig selv for at finde et sted at søge tilflugt. Uden helt at være klar over, hvad hun gjorde, skubbede hun den tunge dør til Helligcirklen op. Det var forbudt at komme der. Kun Mestrene havde adgang til den ældgamle cirkel, der var Libans helligste sted, men Leela var før smuttet derind, når hun ikke kunne få fred for de andre børn.

Gispende efter vejret kastede hun sig ned på den røde jord, men stemmerne lød blot endnu stærkere end før. De sang så smukt, at det næsten var umuligt at modstå deres: ”Lyt til os, lad os lede dig på vej.”

Men hun ville ikke give efter! Hvis hun først tillod de mærkelige stemmer at få plads i sin bevidsthed, var hun for alvor tosset. Det føltes, som om de smukke stemmer var kommet nærmere, som om de, der sang, stod bøjet over hende. Det var, som om hun blev trukket ud af sin krop, men hun kæmpede imod af alle kræfter, bankede hovedet hårdt ned i jorden, slog sig selv, sparkede og rullede rundt og forsøgte på alle måder at holde fast i sin krop. Til sidst var hun så udmattet, at hun gav op, og det gik langsomt op for hende, at stemmerne var væk. Hun blev liggende et stykke tid. Hjertet slog stadig alt for hurtigt, men hendes tanker var helt tomme. Efterhånden begyndte hun at komme til sig selv. Hun måtte hellere se at komme væk. De måtte ikke finde hende her, når de kom tilbage fra Pagt festen.

Da Leela nåede ned i Skriverhuset, tog hun det beskidte tøj af. Den hvide festkjortel var fuldstændig svinet til af den røde jord, hendes hænder var forrevne og håret fuldt af snavs. Der var kun en lille smule

vand tilbage i krukken, og hun hældte forsigtigt lidt ud på en klud, så hun kunne tørre sig i ansigtet og på hænderne. Fornemmelsen af fugt mod huden fik hende til at mærke, hvor tørstig hun var, og hun satte krukken for munden og drak grådigt den sidste slurk.

Da hun havde taget sin hverdagskjortel på, greb hun en stak skrivarke og begyndte at skrive af. Det var en lettelse at læse og skrive ord og sætninger, som hun ikke behøvede at forholde sig til, men som handlede om vindyrkning, om prikling og podning af små planter, om beskæring og høst.

Hun gjorde sig umage med bogstaverne, lod pennen langsomt tegne buer og streger og sørgede for, at bogstaverne blev lige store, lige runde og lige tydelige. Pergament var kostbart, og Tinka havde lært hende at være omhyggelig, så hvert eneste ark blev skrevet helt fuldt og uden fejl.

Hun kunne høre, hvordan alle på Helligområdet var gået i gang med at forberede aftenens store fest, men det kom ikke hende ved, hun skulle bare sidde lige så stille og skrive, indtil det blev mørkt. Så ville hun tænde olielampen og skrive videre, skrive og skrive, til hun blev så træt, at hun faldt i søvn.

Da døren pludselig blev revet op, for hun forskrækket sammen.

”Nå, her er du!” råbte Tai rasende. ”Jeg har ledt efter dig overalt. Hvordan kan det falde dig ind at stikke af midt under ritualerne? Har du overhovedet ingen respekt for Helligsangene?”

Han hev hende op fra hendes plads ved bordet.

”Og hvor er dit hvide tøj? Du skal hjælpe mig, så du bliver nødt til at tage det på igen.”

Han kiggede sig omkring og fik øje på den sammenkrøllede kjortel i

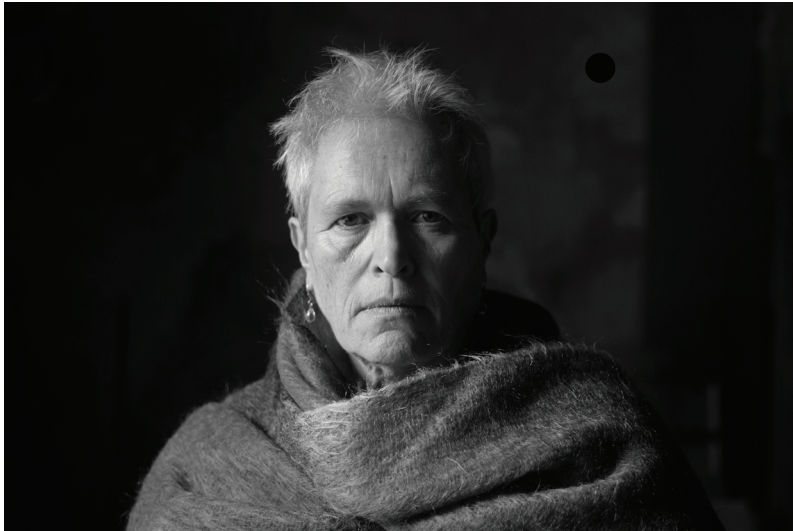
et hjørne. Hurtige rystede han den og trak den over hovedet på hende. De pletter, der stadig var tilbage, børstede han hårdhændet af. Det gjorde ondt, og hun klynkede, men det gjorde ham kun endnu mere vred.

”Hold op med det piveri, du gjorde mig så bange ved at forsvinde på den måde. Da jeg fik fat i dig henne ved trappen, var du helt hvid i hovedet. Du så ud, som om du var blevet bidt af en ilk!”

Leela turde ikke møde hans blik, men blev stående helt slap, indtil han ruskede i hende.

”Du skal ikke spille skør over for mig, det kan jeg godt sige dig! Jeg ved godt, det virker på mange af de andre, men du skal ikke lave numre med mig. Jeg er langt bagefter, fordi jeg har rendt rundt og ledt efter dig. Jeg skal sørge for vandet, og du skal hjælpe mig. Ellers kan jeg ikke nå at fylde kanderne og stille dem på bordet, inden middagen begynder.”

Hun gjorde ikke modstand, da han trak hende med, og hun hjalp lydigt og omhyggeligt med at fylde glaskanderne.

JOSEFINE OTTESEN

Josefine Ottesen er en af Danmarks mest læste børne- og ungeforfattere, og det har hun været gennem en menneskealder.

Hun debuterede i 1983 med *Eventyret om prinsesse Morgenrøde* og har siden udgivet mere end 100 titler, fordelt på højtlesningseventyr, letlæste serier, episke fantasyværker og et par historiske romaner.

Josefine har altid noget på hjerte, når hun skriver. Hendes værker er gennemsyret af etik, følelsedilemmaer og civilisationskritik, men de er først og fremmest virkelig velfortalte og spændende historier.

Josefine har modtaget de fleste af de priser og hædersbevisninger, man kan få nationalt indenfor hendes område, ligesom hun har været nomineret til flere internationale priser.